

maal burde man egentlig vide, hvor meget Kød en almindelig Hval leverer. Jeg har forgæves søgt at faa Oplysning derom, men jeg kan oplyse, at en Finhval har en Længde af 50—65 Fod, og dens Diameter eller Højde angives til en halv Snes Fod. Efter dette tror jeg ikke, man fejler ved at regne, at en saadan Finhval vil veje 60—80 Tons. Sejshvalen, som ogsaa fanges ved Færøerne, er noget mindre, dens Længde er 40—50 Fod. Af en almindelig Storhval som dem, hvorom der her er Tale, produceres der 35—40 Fade Tran eller $3\frac{1}{2}$ —4 Tons. Hvis man gaar ud fra, at en saadan Storhval i alt Fald kan levere 3 Tons Kød, tror jeg, det er meget lavt regnet, og de Oplysninger, jeg i saa Henseende har kunnet tilvejebringe, bestyrker mig i denne Tro. Men regner vi nu med, at den leverer 3 Tons Hvalkød, og forudsætter vi, at Lagtinget vil kræve, at Prisen skal nedskrives med 5 Øre pr. kg, for at Nedskrivningen af Afgiften fra de nu foreslaaede 200 Kr. til 50 Kr. skal finde Sted, saa vil det ses, at Hvalfangerstationen taber 50 Kr. pr. Ton, hvis den kan eksportere til en blot 5 Øre højere Pris pr. kg, d. v. s., at paa de 3 Tons Hvalkød taber den 150 Kr. Den vinder dem ganske vist igen ved Afgiftens Nedskrivning. Men er der mere end 3 Tons Hvalkød, og faar den mere end 5 Øre Overpris netto ved at eksportere, ja, hvorfor skulde den saa sælge til den færøske Befolkning, saa stod den sig ubetinget ved at betale de 200 Kr. og eksportere Kødet. Og det er jo i alt Fald givet, at ved det af Lagtinget foreslaaede, hvorved der gives en Præmie af 350 Kr. pr. Hval for at levere Hvalkødet til rimelig Pris, er der Adgang til en væsentlig større Nedskrivning af Kødprisen; da vil den kunne nedskrives med $11\frac{2}{3}$ Øre pr. Pund. Nu siges det i Lovforslagets Motiver, at man er betænkelig ved at gaa til de 400 Kr., for det er meget. Det er fuldstændig rigtigt, jeg kan godt tiltræde denne Opfattelse, og jeg gaar ogsaa ud fra, at man ikke vil kunne afhænde alt Hvalkødet paa Færøerne; og saa skal jeg erkende, at 400 Kr. er meget, naar man ved, at en Hval under normale Forhold har haft en Værdi af ca. 2,500 Kr. Jeg bygger i saa Henseende paa Meddelelser fra den norske Hvalfangst, som gaar ud paa, at der i Aaret 1914 blev fanget 14,800 Hvaler til en Værdi af 38 Mill. Kr., hvilket vil sige godt 2,500 Kr. pr. Hval; nu er de sikkert mere værd. Men jeg kan godt erkende, at en Afgift af 400

Kr. for en Hval, der, naar vi regner med normale Priser, har en Værdi af 2,500 Kr., er for meget, det er en 15—16 pCt. af Værdien. Jeg synes imidlertid, at man kunde gaa en anden Vej. Man kunde gaa den Vej at give Lagtinget Bemyndigelse til at fastsætte netop den Afgift, der var nødvendig for at opnaa Lovforslagets Formaal uden derved at skræmme Hvalfangerne bort, som det ærede Medlem nærede Frygt for. Det ærede Medlem udtalte, at det maatte anses for hensigtsmæssigt at give Lagtinget en Basis at staa paa, ud fra hvilken det kunde forhandle med Hvalfangerstationerne om denne Levering af billigt Kød. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem, men det forekommer mig, som sagt, at man vilde give Lagtinget en stærkere Basis at staa paa, hvis man ændrede det her foreslaaede. Man kunde i saa Henseende gaa to Veje. Man kunde enten sige, at man fastsatte 400 Kr. — og saa vil jeg i øvrigt mene, at saa maatte Afgiften af Dele af Hvaler ogsaa forhøjes fra de nu foreslaaede 6 pCt. til 12 pCt., for ellers bliver der et afgjort Misforhold derimellem; man kunde altsaa, siger jeg, fastsætte 400 Kr. og 12 pCt. af Dele af Hvaler, men med Adgang for Lagtinget til at nedsætte dette med indtil $\frac{7}{8}$. I saa Tilfælde var der Adgang for Lagtinget til at vælge en hvilken som helst Mellemsats, medens jeg nu læser Lovforslaget saaledes — det kan være, at jeg tager fejl —, at der nu ifølge det sidste Stykke af Lovforslaget kun er Adgang for Lagtinget til at vælge 2 Satser, enten 200 Kr. eller 50 Kr. Der staar nemlig: „Afgiften kan af Lagtinget nedsættes til en Fjerdedel“ o. s. v. Jeg ved ikke, om det skal forstaas saaledes, at det kan nedsættes indtil en Fjerdedel, men jeg vil udtrykkelig foreslaa, at man ved at vælge den højere Sats formulerede det derhen, at Afgiften kan nedsættes med indtil $\frac{7}{8}$, saa det tydeligt udtaltes, at Lagtinget kunde vælge en hvilken som helst Mellemsats. Det var den ene Vej; man kunde gaa. Men man kunde ogsaa gaa den Vej at opretholde den nuværende Formulering af Lovforslaget og saa blot føje til, at Afgiften kan for de Stationers Vedkommende, som ikke er villige til at afslutte Overenskomst med Lagtinget om Levering af Hvalkød til rimelig Pris, forhøjes til 400 Kr. og til en Afgift af 12 pCt. af Dele af Hvalerne. Derved var Lagtinget stillet frit. Jeg synes, at det stod paa en bredere og sikrere Basis, saaledes at man kunde være sikker paa, at